

ΕΝΑΣ ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ...ΕΝΑ ΑΝΤΙΟ ΣΤΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ

Κάποιες στιγμές σαν αυτή δεν υπάρχουν λόγια...

Μόνο το κλάμα βουβό ή σπαρακτικό , η πίκρα , η θλίψη και η συγκίνηση για αυτό το κορίτσι που χάθηκε τόσο πρόωρα , τόσο απρόσμενα πριν προλάβει να χαρεί τη νιότη και τα βλαστάρια της.

Δεν υπάρχουν λόγια παρηγοριάς για τα αγγελούδια της, τους χαροκαμένους γονείς της που αποχωρίστηκαν για πάντα το μοναχοπαίδι τους και το σύντροφο της ζωής της.

Μακάρι ο πανδαμάτωρ χρόνος να απαλύνει κάποτε το βαθύ τους πόνο...σ'αυτή την αιώνια κλεψύδρα της ύπαρξης που αναποδογυρίζει ξανά και ξανά κάνοντας τους ανθρώπους να μοιάζουν απλοί κόκκοι στη διαδικασία όπως λέει και ο Υαλομ.

Η Κωνσταντίνα εργαζόταν στη Νοσηλευτική Υπηρεσία του ΕΔΟΕΑΠ από το 2005. Εργατική, πρόθυμη, με σπάνιο ήθος, επαγγελματική ευσυνειδησία , ευαισθησία και αφοσίωση στο συνάνθρωπο.

Έφυγε βαριά χτυπημένη από εκείνο το ύπουλο, το ανείπωτο και αδυσώπητο νόσημα παλεύοντας να το νικήσει μέχρι την ύστατη στιγμή.

Στο τελευταίο της ταξίδι στον τόπο καταγωγής της στην Ηλεία , τη συνόδευσαν πολλοί συνάδελφοι μαζί με το Διευθυντή του ΕΔΟΕΑΠ κ. Μιχαλακούκο.

Όλοι εμείς οι άνθρωποι του ΕΔΟΕΑΠ, θα τη θυμόμαστε πάντα για την πραότητα, τη γλυκύτητα , την καρτερικότητα, την υπομονή και αυτή τη μοναδική φυσική ευγένεια που τη διέκρινε. Δεν θα ξεχάσουμε ποτέ αυτά τα μεγάλα, ζεστά και καλοσυνάτα μάτια που έκλεισαν για πάντα σφραγίζοντας τον ανείπωτο πόνο και την αγωνία του μαρτυρίου μέσα στο αναπόφευκτο σκοτάδι .

Καλό ταξίδι Κωνσταντίνα στη γειτονιά των Αγγέλων!

